

Sygn. akt **II AKa 167/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SA Stanisław Kucharczyk (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Regionalnej Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. sprawy

D. S.

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt III K 67/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że nadto obejmuje karą łączną grzywny orzeczoną wyrokiem opisanym w pkt. 3 części wstępnej wyroku w sprawie o sygn. IV K 464/14 grzywnę w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 k.k. orzeka karą łączną grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego K. S. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Stanisław Kucharczyk Maciej Żelazowski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 167/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie D. S. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt V K 3/11, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2012 r., sygn. akt IV Ka 1120/12, za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione w bliżej nieustalonych dniach w czerwcu 2007 r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat próby oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Ko 2182/15 zarządzono wykonanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt V K 3/11,

2. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV K 1407/11, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Ka 995/13, za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk popełniony w dniach 29 października 2009 r., 02 listopada 2009 r., 02 grudnia 2009 r. oraz w okresie od 12 lutego 2010 r. do dnia 14 marca 2011 r. na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt IV Ko 181/16 zarządzono wykonanie wobec skazanego D. S. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV K 1407/11;

3. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 03 października 2014 r., sygn. akt IV K 464/14 za przestępstwo z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 222 § 1 kk w zb. z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, popełnione w dniu 09 marca 2014 r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 (pięciu) lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

4. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II K 7/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od dnia 08 czerwca 2009 r. do dnia 22 lipca 2009 r. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt II Ko 100/16 zarządzono wykonanie wobec skazanego D. S. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II K 7/13;

5. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt III K 216/14, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 194/15, za przestępstwa:

a. z art. 286 § 1 kk popełnione w dniu 22 listopada 2012 r. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

b. z art. 286 § kk w zw. z art. 294 § 1 kk popełnione w dniu 19 kwietnia 2013 r. na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

za które wymierzono karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, którą odbywa od dnia 22 stycznia 2016r.;

6. Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 08 lutego 2016 r., sygn. akt IV K 791/15 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk popełnione w dniu 17 marca 2015 r. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 89 § 1 b kk, art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1-6 części wstępnej wyroku, w sprawach V K 3/11, IV K 1407/11, IV K 464/14, II K 7/13, III K 216/14 i IV K 791/15 i wymierzył D. S. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 2 i 4 części wstępnej wyroku, w sprawach IV K 1407/11 i II K 7/13 i wymierzył D. S. karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda,

III. w pozostałym zakresie ww. wyroki pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności, zaliczył okresy od 09 marca 2014 r. do 10 marca 2014 r., 17 marca 2015 r. do 19 marca 2015 r. oraz od 22 stycznia 2016 r.;

V. na podstawie § 17 ust. 5, § 4 ust. 1 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. K. S. kwotę 177,12 zł (stu siedemdziesięciu siedmiu złotych dwunastu groszy), w tym 33,12 zł (trzydzieści trzy złote dwanaście groszy) podatku VAT, za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skazanemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Z wyrokiem nie zgodził się obrońca zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 4 kpk w zw. 410 kpk, poprzez nieuwzględnienie w sposób należyty wszystkich okoliczności, przemawiających na korzyść skazanego, zawartych w opinii o skazanym wydanej przez Dyrektora Aresztu Śledczego w sprawie o wydanie wyroku łącznego, a co za tym idzie dokonanie niepełnej oceny zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie,

2. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności opinii o skazanym sprawie o wydanie wyroku łącznego, w efekcie czego doszło do zastosowania przy wymiarze kary jedynie zasady asperacji, w miejsce zasady pełnej absorpcji.

Na zasadzie zarzutu ewentualnego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił również rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec skazanego kary 8 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda, tj. w rażąco niewspółmiernej wysokości z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej.

Mając na względzie podniesione wyżej zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku: w punkcie I poprzez obniżenie kary łącznej do 5 lat i w punkcie II poprzez obniżenie kary łącznej grzywny do 120 stawek dziennych po 30 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzuty i wnioski apelacji obrońcy należało uznać za bezzasadne. Jednakże zaskarżenie wyroku spowodowało możliwość jego zmiany i usunięcia obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 85§1 i 2 kk polegającej na zaniechaniu połączenia grzywny orzeczonej w wyroku w sprawie IV K 464/14 z grzywnami wymierzonymi oskarżonemu w sprawach IV K 1407/11 i II K 7/13.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji wyrażonym w uzasadnieniu na str. 6, iż kara grzywny wymierzona w sprawie IV K 464/14 na podstawie art. 71§1 kk nie podlega łączeniu z pozostałymi niewykonanymi grzywnami orzeczonymi w sprawach IV K 1407/11 i II K 7/13. Byłoby tak, gdyby ziściły się warunki z art. 71§2 kk, a mianowicie doszłoby do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie IV K 464/14. Tymczasem, gdy w tej sprawie nie doszło do uchylecia środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary i wykonywania kary pozbawienia wolności, nie ma przeszkód do wykonywania kary grzywny. Objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej orzeczonej w sprawie IV K 464/14 nie można uznać jako jej zarządzenia na podstawie art. 71§2 kk i przyjąć, iż grzywna nie podlega wykonaniu i nie ma podstaw do jej łączenia z innymi grzywnami. Względy słuszności (sprawiedliwości) stają na przeszkodzie ku temu, aby skazanych znajdujących się w przedmiotowej sytuacji premiować podwójnie, a mianowicie odstąpieniem od wykonania grzywny (art. 71§2 kk) i przelicznikiem 1-2 określonym przez art. 89§1b kk (miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem

jej wykonania równy 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia). Za takim podejściem przemawia również brzmienie kolejnych przepisów dotyczących warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej np. art. 89a§2 kk, na podstawie którego orzekając karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania sąd może orzec grzywnę określoną w art. 71§1 kk dla uzyskania jej odpowiedniej dolegliwości. Mając powyższe na uwadze oraz art. 440 kpk w zw. z art. 434§1 kpk orzeczono jak w sentencji.

Wysokość nowej kary łącznej limitował kierunek zaskarżenia (na korzyść), który sprawił, iż nową karę łączną grzywny Sąd odwoławczy orzekł w takim wymiarze, w jakim została wymierzona przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy postawionych wyrokowi zauważyć należy, iż ich brzmienie i sposób redakcji wskazują, iż skarżący nie zgadza się z wymiarem kary domagając się jej złagodzenia z uwagi na to, iż Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił i nie docenił wszystkich okoliczności korzystnych dla skazanego wynikających przede wszystkim z opinii o skazanym, z e związku przedmiotowego i czasowego pomiędzy przestępstwami, które zaważyły na tym, iż Sąd Okręgowy zamiast zasady absorpcji zastosował zasadę asperacji.

Oceniając zasadność argumentacji skarżącego nie można zgodzić się z autorem apelacji, iż zachowanie skazanego w zakładzie karnym zasługuje na lepszą ocenę niż poprawne. Wymienione w uzasadnieniu apelacji w 10 punktach od a) do j) przejawy postawy w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności wskazują na to, iż skazany zachowuje się tak, jak tego oczekuje się od osób przebywających w jednostkach penitencjarnych. Przy ocenie postawy D. S. nie można bagatelizować i traktować, jako nieznaczącego incydentu, jego niewłaściwych dwóch zachowań, za które sporządzono wobec niego wnioski o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Świadczą one bowiem o tym, iż, nawet w warunkach kontrolowanej wolności, nie potrafi do końca podporządkować się porządkowi prawnemu. Jako nieprzekonujące, w świetle powyższych uwag, a także wielokrotnej karalności oraz stosowanych wcześniej, i to wielokrotnie środków probacyjnych w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary, a nie warunkowego przedterminowego zwolnienia oraz bezkrytycznego stosunku do kryminalnej przeszłości, należy uznać uwagi obrońcy dotyczące braku obiektywizmu sądu oraz jego zapewnienia i samego skazanego o rezygnacji z drogi przestępstwa i planach diametralnej zmiany sposobu życia. Z tymi deklaracjami nie idą bowiem w parze realne działania w postaci chociażby częściowego naprawienia szkody. Nie można zatem przyjąć, iż czas odbywania jednej z kar objętych karą łączną poniekąd krótki, bo trwający zaledwie kilka miesięcy, wywarł tak pozytywne skutki w osobowości skazanego, że się już diametralnie zmienił i że należy wymierzyć mu karę łączną w minimalnej wysokości. Puki co, to zadłużenia dopiero zamierza realizować, a i ma problemy z dyscypliną w zakładzie karnym, zaś z istotnym czynnikiem kryminogennym w postaci nadużywania alkoholu jeszcze sobie nie poradził, chociaż go dostrzega i wyraża chęć leczenia odwykowego. Zatem nawet wielość pozytywnych przejawów zachowań, w tym te, według obrońcy pominięte a mianowicie starania o zatrudnienie czy podjęcie leczenia to przede wszystkim deklaracje, których przy wymiarze kary nie można przeceniać i prawidłowo, w świetle art. 571§1 kpk, zostały one przez Sąd pierwszej instancji ocenione.

Nie można bowiem przeceniać ich wpływu na ukształtowanie wysokości kary łącznej. Otóż art. 571§1 kpk stanowi, iż sąd „w razie potrzeby” zwraca się do zakładów karnych o nadesłanie opinii. Z posłużenia się pojęciem „w razie potrzeby” nie można wyciągnąć innego wniosku niż taki, iż opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym nie ma charakteru wiodącego, a ma raczej charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych. Znaczenie pierwszorzędne należy przydać więc relacjom podmiotowo-przedmiotowym zbiegających się przestępstw. Tak więc fakt, że skazany w okresie wykonania kary pozbawienia wolności zachowuje się poprawnie w warunkach izolacji, może mieć znaczenie przy stawianiu prognozy penitencjarnej. Ta zaś nie może być wiodąca przy określaniu celów prewencyjnych w stosunku do skazanego, o jakich mowa w art. 85a kk, zważywszy na jego wielokrotną karalność i stosowane kilkakrotnie środki probacyjne, nie powstrzymujące skazanego przed popełnianiem kolejnych przestępstw. Te uwarunkowania nie pozwalają na przyjęcie za obrońcą, opierającym się jedynie na zachowaniu skazanego w zakładzie karnym, iż wszystkie cele kary łącznej zostaną zrealizowane przy jej orzeczeniu w granicach najsurowszej sankcji obejmowanej wyrokiem łącznym, a mianowicie 5 lat pozbawienia wolności i po zarządzeniu wykonania kar w 4 sprawach. Takie

cele, jak słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji zostaną osiągnięte, gdy wobec skazanego zostanie wykonana kara 8 lat pozbawienia wolności, która uwzględni całokształt okoliczności obciążających i łagodzących.

Na uwzględnienie nie zasługują również postulaty skarżącego zmierzające do wykazania, iż ta pozytywna postawa prezentowania przez skazanego zdecydowanie przemawia za zastosowaniem wobec niego przy kształtowaniu rozmiarów kary łącznej zasady absorpcji, a zastosowanie zasady asperacji zbliżającej się do zasady kumulacji jest nie do pogodzenia zasadami prewencji ogólnej i szczególnej. Podkreślić należy, iż o zastosowaniu, w ramach dyrektyw szczegółowych wymiaru kary łącznej, jednej z przywołanych zasad nie decyduje przede wszystkim opinia z zakładu karnego. Jak zauważono to wyżej, ma ona przy tym raczej znaczenie akcesoryjne. Słusznie zatem, zgodnie z dyrektywami szczegółowymi wypracowanymi w orzecznictwie, które należy uznać za aktualne także i na gruncie art. 85a kk np. dyrektywą bliskości czasowej popełnionych przestępstw czy wskazująca na ich liczbę, dyrektywą rodzaju naruszonego dobra, dyrektywą rodzaju i formy winy oraz motywacji sprawcy (zob. tak m.in. P. Kardas, w: Komentarz do art. 85(a) Kodeksu karnego Stan prawny: 2016.08.01 LEX el. oraz Patrycja Kozłowska-Kalisz, w: Komentarz do art. 85(a) Kodeksu karnego Stan prawny: 2015.09.01 LEX el.) Sąd Okręgowy, sięgając do nich, doszedł do wniosku, iż skazany nie zasługuje na zastosowanie tej najkorzystniejszej, a tej pośredniej dyrektywy w wersji zbliżonej do zasady kumulacji.

Mając na względzie wyjątkowość opierania wymiaru kary łącznej na dyrektywie pełnej absorpcji oraz zasadę wyjątkowego charakteru dyrektywy kumulacji, należy przyjąć, iż w zasadniczej większości przypadków podstawową dyrektywą szczegółową stosowaną w procesie wymiaru kary łącznej powinna być dyrektywa asperacji. Oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie asperacji stwarza podstawy do orzeczenia kary łącznej w granicach adekwatnych z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i prewencji szczególnej, przy uwzględnieniu zasady racjonalizacji, jako podstawowego celu wymiaru kary łącznej. Dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikających z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Tak w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie wyraźnie akcentuje się to, iż przy wymiarze kary łącznej nie może zostać pominięta liczba popełnionych przestępstw. Im większa liczba przestępstw, tym surowsza powinna być wymierzona za nie kara łączna, co niekoniecznie oznacza zastosowanie zasady pełnej kumulacji i Sąd pierwszej instancji to założenie zaakceptował (zob. pod. np. wyrok SA w Katowicach z 20 maja 2008 r., II AKa 129/08, KZS 2008, z. 9, poz. 48; wyrok SA w Krakowie z 19 października 2007 r., II AKa 183/07, KZS 2007, z. 11, poz. 19; wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKa 154/01 oraz S. Żółtek, w: M. Królikowski, R. Zawłocki (red.), Kodeks karny z komentarzem, t. 2, 2010, s. 500). Liczba przestępstw objętych wyrokiem łącznym zdecydowanie przemawia za tym, aby nie stosować wobec skazanego zasady absorpcji. Ich charakter również. Nie inaczej należy stwierdzić, gdy chodzi o wyniki stosowanych środków probacyjnych. Ich nieskuteczność oraz popełnienie poważnego przestępstwa dzień po wydaniu wyroku w jednej ze spraw, co trafnie dostrzega Sąd Okręgowy słusznie wnioskując, świadczy o całkowitym lekceważeniu orzeczeń sądów i porządku prawnego. Te okoliczności, w świetle celów kary łącznej, określonych w art. 85a kk, przemawiają właśnie za wyborem takich dyrektyw kształtowania kary łącznej, jakie zastosował Sąd pierwszej instancji i wymierzeniu kar jak w punkcie I i II zaskarżonego wyroku.

Wielość przestępstw w większości o poważnym charakterze, popełnianych w okresie kilku lat przeczy tezie postawionej przez obrońcę o zbieżności czasowej i zasadności zastosowania zasady pełnej absorpcji. Wprawdzie większość z nich skierowana była do mienia, a jedno naruszało dobro osobiste, jednakże, wobec różnorodności przemyślanych sposobów działania skazanego, skierowanego do wielu pokrzywdzonych na przestrzeni 8 lat owo podobieństwo rodzajowe nie może mieć większego wpływu na wymiar kary niż ten, jaki przyjął Sąd Okręgowy. Nie można zatem, w świetle powyższych okoliczności, uznać, iż wymierzona kara łączna jest zbyt surowa.

Wybierając sposób ukształtowania kary łącznej nie można zapominać o tym, iż wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do objętej nią działalności przestępczej skazanego. Nie służy to ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Celem kary łącznej jest zapobieganie sytuacji, w której skazany pociągany do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z popełnionych przestępstw z jednej strony znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary, niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu" (wyrok SA w Krakowie z dnia 27 marca 2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013, z. 6, poz. 82); z drugiej zaś kara łączna ma stanowić premię za to, że skazany nie odpowiadał w jednym procesie.

Kara łączna tak na gruncie poprzednich, jak i znowelizowanych przepisów ma mieć charakter instytucji służącej do swoistego podsumowania działalności przestępnej sprawcy, obejmującego syntetyczną i całościową ocenę zachowań sprawcy przejawiającą się w postaci jednej kary wymierzonej za przestępstwa objęte wyrokiem łącznym. Wymierzona kara 8 lat pozbawienia wolności, zdaniem Sądu Apelacyjnego, stanowi takie podsumowanie, uwzględniające również i okoliczności podnoszone w apelacji oraz wskazywane przez Sąd pierwszej instancji oraz spełnia cele nakreślone w art. 85a, a więc zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, którego obywatele, zapoznając się z wyrokiem, powinni odnosić wrażenie, iż sprawca wielu przestępstw, dotkliwych dla pokrzywdzonych, spotkał się z odpowiednią reakcją karną.

Mając powyższe okoliczności na uwadze należało, na podstawie art. 437§2 kpk, orzec jak w sentencji.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2015.615 j.t.) oraz § 2, 3 i 4 i § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801) zasądził na rzecz radcy prawnego K. S. kwotę 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu skazanemu D. S..

Z uwagi na konieczność odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności i brak dochodów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624§1 kpk, zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze.

Stanisław Kucharczyk Maciej Żelazowski Bogumiła Metecka-Draus